

Pernille Sloth Lindhardt

Kæresten

Anden bog om Mille

Illustreret af Mette Bødker

Pinligt

Milles tanker myldrer rundt i hovedet på hende, og det føles, som om hendes hjerne er ved at koge over. I dag er det første gang, hun skal se Markus, efter at de er blevet kærester. Og når man aldrig har haft en kæreste før, er det lige nervepirrende nok. Hvad skal hun sige, når hun møder ham oppe i klassen? Skal hun være frisk og sige “hej Markus” – eller skal hun lade som ingenting og bare gå forbi ham?

Det hele er så sindssygt spændende, men også lidt mærkeligt. Altså, hun er jo megaglad for, at hun og Markus blev kærester i ferien ♥ Men på den anden side har hun det også lidt dårligt over den måde, det skete på. Markus havde droppet Sofie, men uden at fortælle hende hvorfor.

Mille sukker, imens hun kører morgenmaden rundt på tallerkenen. Jo mere hun tænker på Sofie, jo dårligere får hun det. Pludselig har hun slet ikke lyst til at tage i skole. Det hele virker alt for indviklet. Hvordan vil Sofie mon reagere, når hun finder

ud af, hvorfor Markus slog op med hende? Hendes mave trækker sig sammen til en stor knude, der gør det umuligt for hende at spise flere af de bløde cornflakes.

Ud af øjenkrogen kan hun se, at mor kigger mistænksomt på hende. Heldigvis kommenterer hun ikke på hendes manglende appetit. I stedet sætter hun sin kaffekop på bordet, rejser sig og henter madpakken fra køleskabet. "Nå, skat, du skal snart af sted," siger hun roligt og går i gang med at rydde morgenmaden væk. Mille rejser sig, snupper madpakken og går ind på værelset for at gøre sig færdig.

Foran det store spejl lader hun igen børsten løbe igennem de bløde, lyse krøller. Hun ved godt, at hun ikke må bruge makeup endnu, men alligevel tager hun den nye mascara frem fra den sorte sminkepung og kommer lidt på vipperne. Hun stirrer ind i de blå øjne, der kigger tilbage på hende. Noget ved hende er forandret. På en måde ser hun mere voksen ud. Måske er det mascaraen, der gør vipperne ekstra lange og flotte. Eller også er det noget andet.

Hurtigt pakker hun de sidste ting ned i skoletasken og skynder sig ud til cyklen.

Simone står allerede og venter, da Mille kommer susende ned ad Anemonevej. ”Halløj, er du klar,” spørger Simone glad og blinker, da hun standser op foran hende.

“Øh, ja ja,” får Mille fremstammet og kan sagtens selv høre, at det bestemt ikke lyder overbevisende.

Da de når skolen, er Mille så nervøs, at hun har svært ved at trække vejret. Hun aner stadig ikke, hvad hun skal sige, når hun om lidt møder Markus. Hun har mest af alt lyst til at køre hjem igen. Hun bliver stående som naglet til jorden ved den låste cykel.

“Kom nu, Mille, det ringer om lidt. Vi er sent på den,” råber Simone, der allerede er på vej op ad trappen til C-afdelingen.

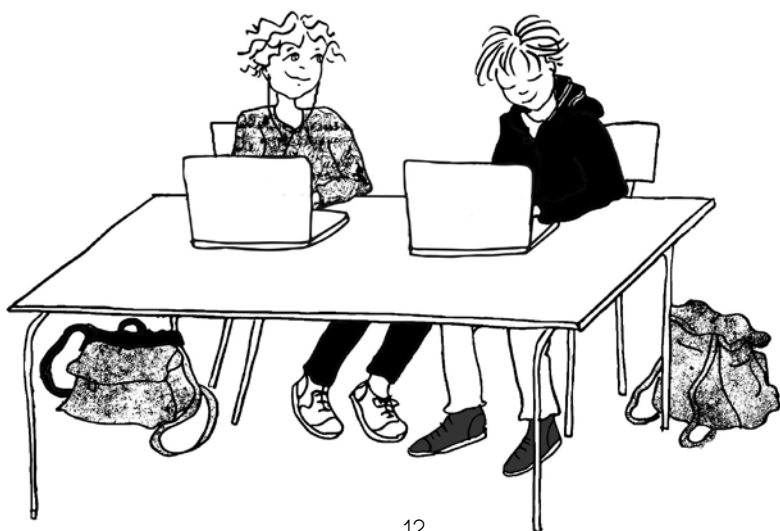
Med tunge skridt følger Mille efter ind ad den store hoveddør og videre ned ad den lange, smalle gang til klasseværelset. Det flyder med skoletasker og jakker på gangen, og idrætstaskerne hænger ned fra de overfyldte knagerækker.

“Nej, stop, Lasse,” lyder Sofies høje stemme pludselig. Hun og Lasse stormer grinende ned ad gangen. Hendes lange, lyse hår flagrer om hovedet på hende, og hun skubber til alle, der står i vejen for hende.

Simone må springe til siden og er lige ved at miste balancen, da hun træder på en gymnastiktaske. “Så

slap dog af,” vrisser hun og vender sig og ser efter Sofie, der stadig kan høres nede ad gangen. “For meget,” mumler hun irriteret og himler med øjnene til Mille.

Klasseværelset er dejligt lunt, og det summer af snak og hygge, da pigerne træder ind. Nogle sidder med deres mobiler fremme, andre spiller kort eller computer. Markus er også kommet. Han sidder på sin plads og spiller et eller andet spil på computeren sammen med Lukas. Mille kan tydeligt mærke, at hendes kinder begynder at brænde, da hun ser ham. Hun holder blikket stift rettet mod gulvet og går hurtigt forbi drengenes bord.

Først da hun når hen til sin plads, tør hun igen trække vejret. Alberte sidder helt koncentreret og kigger ned på sin telefon. Mille sætter sin taske på bordet, og Alberte ser smilende op. "Se lige, jeg har fået Sims på mobilen," udbryder hun stolt og holder telefonen frem.

"Wow, hvor er du bare heldig. Min mor siger stadig nej," sukker Mille og sætter sig ned.

Sims er hendes yndlingsspil, hun elsker det, men desværre mener mor, at det kræver alt for meget tid, og at det går ud over andre, vigtigere ting. Typisk mor. Hun forstår ikke, hvordan det er at være elleve. At tingene faktisk er meget anderledes i dag, end de var, dengang hun selv var barn.

Fra sin plads kigger Mille sig nysgerrigt rundt i klassen. Hendes blik lander flere gange på Markus. Han sidder dybt koncentreret og spiller med Lukas. Han ser stadig vildt sød ud. Ret lækker, tænker Mille, imens hun betragter ham. De lyse krøller er uglede, og håret er ved at blive langt. Hans næse er lidt spids, men den passer perfekt til hans ... Mere når hun ikke at tænke, for i det samme ser Markus op fra computeren. Han stirrer hende lige ind i øjnene og holder hendes blik fast. Et stort smil breder sig på hans læber, og det giver et sæt i hende. Hun kan tydeligt mærke, at hun bliver helt rød i hovedet, og hun er nødt til at kigge væk. SÅ pinligt, at han fangede hende i at sidde og glo på ham! Heldigvis ringer det ind til første time.

Noget på spil

Anne træder ind i klassen med en stak papirer under den ene arm. Hendes lange, mørke hår er sat op i en løs knold, som ser ud til at kunne gå i opløsning, hvert øjeblik det skal være. Hun har en af sine flotte, farvestrålende kjoler på i dag, bemærker Mille. Anne er helt klart Milles yndlingslærer. Hun er altid så sød, og det er sjældent, at hun bliver vred. Anne er også den, der er bedst til at løse konflikter, når der opstår problemer i pigegruppen.

“Hej, 5. klasse, har I haft en god efterårsferie?” kvidrer Anne glad med sin velkendte, høje stemme. Hun lægger papirerne fra sig på katederet og kigger smilende rundt på alle eleverne i klassen. “Hvem vil fortælle lidt om, hvad der er sket i ferien?” spørger hun og kigger forventningsfuldt ud over klassen.

Sofie er som altid den første, der rækker hånden op.

Anne peger på hende og siger: “Godt, Sofie, lad os høre lidt om din ferie.”

“Typisk, at det er hende først,” sukker Alberte opgivende og tager armen ned igen.

Mille nikker forstående til hende og kigger på Sofie. Mon hun ved noget, tænker hun bekymret.

Der opstår let uro i klassen, mens Sofie holder et længere foredrag om sin ferie. Flere af drengene bliver urolige. De begynder at larme og kaster viskelæder efter hinanden. Anne tysser på dem flere gange, mens hun siger ja og nikker til det, som Sofie detaljeret fortæller om.

Pludselig bliver larmen og Sofies talestrøm afbrudt af en høj, pibende lyd. Alle ser overrasket hen på Lasse.

Frederik, Lasses sidemand, sidder med ryggen til ham og holder sig for næsen. Han ligner en, som er tæt på at dø. “Åbn et vindue! Jeg bliver kvalt!” jamrer han og kaster sig hen over bordet.

Lasse er tomatrød i hovedet. Hele klassen griner, og Frederik springer op og åbner vinduet.

“Så så, vær nu stille,” forsøger Anne, men uden held. Klassen er i oprør, og alle råber og griner.

Rosa, der sidder ved bordet foran Mille og Alberte, vender sig om og ser på Mille. De udveksler blikke og må begge kæmpe for ikke at komme til at skraldgrine. Rosa er ildrød i ansigtet og holder

begge hænder for munden. Mille prøver desperat at bide sig selv hårdt i knoen for at undgå at få et kæmpe grineflip. Men det er umuligt at forhindre, og de knækker begge to helt sammen af grin.

Anne sender dem et fast blik og tysser på dem. “Mille og Rosa, så er det da vist heller ikke sjovere,” siger hun med et lille smil om munden. Mille må holde sig på maven, for det føles, som om mave-musklerne er gået i krampe. Heldigvis stopper latterudbruddet kort efter, og dansktimen kan fortsætte. Anne deler nogle ark rundt, mens hun snakker om noget, som Mille slet ikke får fat i. Hendes tanker kredser igen om Markus og det smil, som han sendte hende tidligere.

”Kom nu, din snegl.” Simone står foran Milles bord og smiler. Hurtigt finder Mille mobilen frem fra skoletasken og skynder sig ud på gangen. Aftalen er, at de skal skrive til Markus og Lukas for at høre, om de skal lave en dobbelt date, så de alle fire kan være sammen.

Milles hjerte galoperer af sted, imens Simone taster på mobilen. Hun kan næsten ikke trække vejret. Tænk, hvis de siger nej.

”Nu venter vi bare, til de svarer,” siger Simone helt ubekymret og hopper op i den store vindueskarm.

Mille sender hende et lille, usikkert smil og prøver at se afslappet ud. Hun ser beundrende op på Simone, der sidder helt roligt i vindueskarmen og tjekker Instagram. Det føles, som om der er gået en evighed, da Simones mobil endelig brummer.

Ja, hvornår? er drengenes korte svar.

Pigerne kigger overrasket på hinanden og fniser. Simone skriver:

I aften kl. 18.30 til filmaften hos Mille.

Svaret kommer få sekunder efter: *Vi kommer, ses.*

Simone hopper ned fra vindueskarmen og omfavner Mille.

”De kommer!” udbryder Mille højt uden at tænke på, hvem der kan høre hende. Lige nu er hun bare

helt ør i hovedet af spænding og lettelse. Hun har det, som om hun lige har været en tur i den vildeste rutsjebane. Blodet suser for hendes ører, og hun er helt rundtosset. I aften skal hun være sammen med Markus for første gang, siden de er blevet kærester.

Hurtigt fisker hun sin mobil op af lommen og sender sin mor en besked: *Hej mor, vil du ikke bage en kage i dag? Jeg holder filmaften. Er det okay?* 😊

Mor svarer kort: *Okay til det hele, vi ses senere* 🙄

Hun ser smilende op på Simone. Nu kan dagen næsten ikke blive bedre.

Tøsehygge

Om eftermiddagen står pigerne i køkkenet hjemme hos Mille. Simone skærer kanelkagen ud i fire lige store stykker, og de anretter dem på et flot fad. De gør sig umage for, at alt skal være perfekt. Den himmelske duft af kagen, som mor har bagt tidligere på dagen, blander sig med den bitre lugt af nylavet kaffeglasur. På bordet ligger resterne af de små, lyserøde sukkerhjerter, som kagen er smukt dekoreret med. Mille kan ikke lade være med at smile. Det er så spændende. Den første rigtige kæreste-aften.

Musikken brager ud af Simones telefon. Pigerne er alene hjemme. Mor og Peter er kørt ud for at handle, så de har hele huset for sig selv.

”Skal vi ikke lave varm kakao? Jeg tror, vi har skumfiduser, som vi kan putte i,” foreslår Mille og finder en gryde frem.

Simone nikker smilende og sætter sig op på køkkenbordet, så hun kan røre i gryden.

Den varme kakao med de smeltede skumfiduser smager skønt. De smører to boller, som de vil spise til. Men Mille kan overhovedet ikke få en bid ned. Hun er alt for spændt. Bare dagen kunne gå lidt hurtigere, tænker hun utålmodigt, mens hun kigger ud ad køkkenvinduet.

Efterårssolen står lavt og sender et blødt lys ind ad vinduet. Et smukt farvespil af rødlige farver blander sig på himlen. Rød er lig med kærlighed, tænker Mille forventningsfuldt.

”Skal vi ikke lave en musikvideo og lægge den på Tik Tok. Så kan vi sminke os inden?”

Simones stemme trækker Mille ud af sine dagdrømme. Hun ser smilende på Simone. ”Jo, super idé. Så kan du også prøve min nye mascara, den er vildt god,” siger hun og vender sig mod opvaskemaskinen for at sætte kopperne ind i den.

Pigerne puffer til hinanden, da de få minutter senere står foran det store spejl på Milles værelse.

”Skal du kysse med Markus i aften,” spørger Simone drillende.

Mille griner, men bliver usikker ved tanken. “Måske,” nøjes hun med at svare og lader igen børsten løbe igennem det lange hår.

Simone lægger den nye, sorte mascara på Milles øjenvipper. ”Sygt flot med de lange øjenvipper. Den er vildt god, den mascara her,” konstaterer hun og træder et skridt tilbage, så Mille kan se sig selv rigtigt. Hun betragter tilfreds sig selv i spejlet. Hun har tit set Celina stå sådan foran det store spejl på badeværelset, når hun skulle være sammen med sin ekskæreste Lasse. Hun mærker et sug i maven. I aften er det så hende, der skal være sammen med Markus. Hun er virkelig ved at være stor. Hun er ikke noget pattebarn længere!

Hun rykker tættere på spejlet og svinger med sit lange, lyse hår. Lader en finger løbe hen over det ene øje for at rette på vipperne. Hun kan sagtens se det. Hun er virkelig ikke noget barn længere. Det er helt tydeligt, at hun er ved at blive voksen.

Der er halvmørkt på værelset. Det er kun oplyst af de små duftlys, der står og flakker i vindueskarmen. De udsender en liflig duft af vanilje. Alt er parat til aftenens besøg. Fire stykker lækker kanelkage står og dufter på skrivebordet. I køleskabet står der sodavand, som de kan hente, når de vil, og computeren er klar til at vise aftenens film.

Ventetiden virker uendelig lang og ret nerve-

pirrende. Det hele er på en gang helt fantastisk og lidt for spændende. Pigerne sidder på Milles seng og tjekker deres mobiler. Den musikvideo, de tidligere på dagen lagde på Tik Tok, har allerede fået en del likes. Mange af pigerne fra klassen har liket den og også en del fra parallelklassen. Mille swiper frem og tilbage mellem de forskellige apps. Hun kigger utålmodigt op på Simone, mens hun sukker højt. Nu kan hun næsten ikke holde ud at vente længere!

Pludselig lyder dørklokken som en skinger sirene igennem huset. Pigerne springer op fra Milles seng og flår døren til værelset op. De bliver stående i døren, da de ser, at Milles mor er på vej ud i entreen for at åbne.

“Nej!” skriger Mille med en lidt for høj stemme. Hun lyder næsten hysterisk. ”Vi åbner!”

Mor ser helt forskrækket ud, men vender sig roligt om og går tilbage til stuen, hvor fjernsynet kører.

Joy står trofast foran hoveddøren og giver hals, som han plejer, når der kommer gæster. Mille løfter ham op og putter ansigtet ned i hans bløde pels. Hun lukker øjnene et kort øjeblik. Nu sker det endelig. Det, som hun sådan har ventet på!

